

การเจาะสำรวจ

ครั้งแรกได้ทำการเจาะสำรวจด้วยเครื่องเจาะกระแทก (percussion) เป็นจำนวน ๗ หลุม รวมความลึก ๒๕๖ ฟุต แต่เนื่องจากการเจาะแบบนี้เสียเวลามากและไม่ค่อยได้ผล จึงเปลี่ยนเป็นเจาะด้วยเครื่องเจาะแบบ Saw tooth เป็นจำนวน ๑๖ หลุม รวมความลึก ๓๐๕ ฟุต ตำแหน่งหลุมเจาะต่าง ๆ มีอยู่ในแผนที่แนบที่ ๓ ซึ่งการวางหลุมเจาะแบบนี้เป็นการเจาะเพื่อสำรวจหาบริเวณที่มีแรมมากกว่าการนำผลมาคำนวณหาปริมาณแร่สำรองอย่างจริงจัง

การเจาะครั้งที่สองทำการเจาะสำรวจด้วยเครื่อง Rotary Rig เป็นจำนวน ๕๑ หลุม รวมความลึกทั้งหมด ๒,๑๕๖ ฟุต ตำแหน่งหลุมเจาะแสดงอยู่ในแผนที่แนบที่ ๔ การวางหลุมเจาะที่เป็นตารางสี่เหลี่ยมคางหมูโดยแต่ละหลุมห่างกันประมาณ ๕ เมตร และคลุมบริเวณที่สันนิษฐานว่าใต้หินแปรสมัยซึ่งเป็น Remnants อยู่นั้นอาจจะพบหินไบโอไทท์แกรนิตที่มีแร่โมลิบดีนัมที่อยู่

สรุปผลการเจาะสำรวจ

จากผลการเจาะสำรวจทั้งสองครั้งพบว่าเปอร์เซ็นต์ของแร่โมลิบดีนัมในแต่ละช่วงความลึกต่ำกว่า Cut off grade ของแหล่งที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ โดยคิดเปรียบเทียบกับแหล่งแร่โมลิบดีนัมที่ในสหรัฐอเมริกา ตัวเลขจากรายงานการแต่งแร่โมลิบดีนัมที่เหมืองบริษัททองกมลอุตสาหกรรม จำกัด ตำบลตะเคียนทอง อำเภอชะม浆 จังหวัดจันทบุรี โดยวิจิต เทพอมรเวช โกลด สุขสะอาด และสันต์ รัชฎาวงศ์ ฝ่ายแต่งแร่ กองการเหมืองแร่ กรมทรัพยากรธรณี เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๑๖ และรายงานการทดลองลอยแร่โมลิบดีนัม จากหลุมเจาะของบริษัททองกมลอุตสาหกรรมจำกัด บ้านน้ำขุ่น ตำบลตะเคียนทอง อำเภอชะม浆 จังหวัดจันทบุรี โดยวิจิต เทพอมรเวช และ อัมพร จิตสมบูรณ์ ฝ่ายแต่งแร่ กองการเหมืองแร่ กรมทรัพยากรธรณี เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๑๗ ปรากฏว่าเปอร์เซ็นต์ของแร่ที่ปรากฏแต่ละช่วงความลึกไม่มีความสมบูรณ์เพียงพอในการลงทุน